

'Αθηνά χαριτωμένη,  
ποία τέρνης ἀληθῆς  
σήμερον ἀναγεγινάται.

'Στὼν χαρίτων τὰ τεμένη  
νόσος χαριτοβριθῆς  
καὶ περιφθίμος πλανᾶται.

Μὲ τῶν λατρῶν τοὺς βόμβους  
πνεῦμα καὶ ψυχὴ κρηρῆ,  
πλὴν καὶ ἰδρωτὸς βλέπω θρόμβους  
ἀπὸ μέτωπα σοφῶ.

Τὸ πάγκαλον πτολιέθρον σκαπίζει σκονοθύελλα,  
καὶ φθάνουν μὲ τὸ χῶμα  
'στὸ μουσικὸν μου στόμα  
καὶ φθισιώντων πτίελα.

Μὲς'στὴν Ἀκιδιμῖα μας, ποὺ δρᾷ περιφανῶς  
μὲ παλαιὰ νομίσματα Σβροφῶνος ὁ κρανός,  
μέσα 'στὴν εἴηλον ἦχὸ ποικίλων νομιματῶν  
καιρῶν ἀρκασιότατων,  
ὅπου πολλοὶ μὲ στόματα τὰ βλέπων κερηναῖα  
καὶ λέξιός εἶχα τὰ παλῆα γῆνὰ νὰ τὰ κάνω νέα.

'Εδῶ ποὺ λάμπουν τόσαι μναὶ καὶ δαρκετοὶ στατήρες  
συνήλθαν, Ἀθηναῖλα μου, τόσοι χαρτοὶ σωτήρες  
μὲ δύναμιν Ἀσκληπιου  
κατὰ μιᾶς φθοροποιῶ,  
καὶ σήμερον ἐκείρονται κατὰ τῆς ἐκπαίδου  
καὶ λέγουν τὸς ἄνωγὰ κατὰ τῆς ἀνάτου.

Κι' ἐνῷ κυτᾶζω μὲ χαρὰν Ἀσκληπιου, σωτήρες  
ἀπτόητοι νὰ μάχωνται κατὰ τῆς ὀλεστῆρας,  
βλέπω καὶ δύστιχα παιδιὰ μ' ἕνα σωρὸ βιβλία  
μέσα σὲ τράγλας σκοτεινῶς, ποὺ λέγονται Σχολεῖα,  
κι' ἀπὸ τὰ σκοπιστήρια τῆς γῆς ἀδῆτης τῶν φώτων  
φονιάζω τὰ στάδιον τῆς φθισῆος τὸ πρῶτον.

Τὰ νέα παιδαγωγικὰ παρατηρῶ συστήματα,  
ποὺ βρώσια καὶ βλαστῆματα,  
καὶ βλέπω τὴν γυμναστικὴν, ποὺ λέγεται πανακεία  
καὶ φάρμακον σωτήριον,  
νὰ γίνεται μαρτύριον  
σὲ βρώση καὶ μεροῦσια.

Καὶ βλέπω τόσα ἦγια παραβουασισμένα  
κι' ἀπὸ τοὺς ἄλλους τοὺς πολλοὺς  
βλέπω λυμένους ἀπαλούς,  
ξέγχα κατεβασμένα

Γονεὶς εὐδαιμονας κυτῶ,  
ποῦχουν παιδιὰ μακρία  
μὲ μούτρα σὰν σουδῶσια,  
κι' ἀγάλλομαι καὶ χαρῶ  
τὴν ἡμίαν τῆς χαρᾶς, τῆς καλλονῆς, τῆς δρόσου,  
καὶ λέγω τὰ στάδιον τὸ δευτέρου τῆς νόσου.

Βλέπω τοὺς πρῶτους κἀνκας  
τοῦ καθενὸς παιδίου,  
ἀλλὰ καὶ τούσους χλωίους  
εἰς τὴν δόδον Σταδίου,  
καὶ λέκους κι' ὀδοφράγματα καὶ τρύφας ὀπνομόμων,  
κι' ἀναρωτῶ μὲ τρόμον  
τρίτον τῆς νόσου στάδιον  
εἰς τὸ κλεινὸν Παλλᾶδιον.

Βλέπω, γλαυκῶπις Ἀθηνᾶ,  
μέγα χαρτοβασίλειον,  
πρωτότυπον ἀληθινὰ  
καθ' ἄλην τὴν ὕψηλον,  
ποὺ μὲ χαρτὰ νυχθημέρον τὸ κλῆμον παραδέρνει,  
καὶ τέτοια δίνει μοιχαλῆ, καὶ τέτοια μόνο πέρνει,  
καὶ τότε 'στὸ χαρτομανὲς χαρτοβριθῶν σπητόρον  
φονιάζω τὰ στάδιον τὸ καὶ θανατηφόρον.

Κόρη τῆς σοφίας πίδα,  
καὶ τὴν κεφαλὴν μου κλίνω  
'στὴν χρυσὴν σου τὴν ἀσπίδα  
βλέπω παῖδας τῶν Ἑλλήνων  
ἀπὸ τῆς Ἀμερικῆς  
νὰ γυρίζουν φθισιοί.

'Ελα τώρα νὰ γελίσῃς  
τοῦ Διὸς βροντωῖσα κόρη...  
ποία φθισιῶσα κλέσῃ  
μοχητοῦ θὰ δράξῃ δόρυ.

'Εδῶ λαμπρὸν φωτόριον  
πρὸς εὐρωστον ἀγῶνα...  
θὰ γίγῃ Σανατόριον  
κι' ἐκεῖ στὸν Ἐλικῶνα.

Μᾶς περμένουν ἀληθῶς ἀλλοτῶτα θεάματα,  
καὶ μέσα 'στὰ χρυσάβλιννα τῆς Κροστῆλας νόματα,  
ὅπου τὸ πᾶλ ἔλουζοντο τὰ σώματα τὰ μύθροια  
Μουσῶν καλλιτελεῶν,  
κι' ἔβλεπες στεφανώνοντα πνευματικὰ σημάδια  
λίαν κοῖνου κλάδου,  
τώρα θ' ἀπολυμαίνονται τῶν φθισικῶν ἱμάτια,  
πτίελα καὶ φυματῖα.

Μὲς'στὴν φθισιῶσαν φύσιν  
καὶ σὺ κόρη, θὰ φανῆς  
ὅτι ῥεπέεις πρὸς τὴν φθισιν  
καὶ τοὺς ἐλλογενεῖς.

Γνοῦχ καὶ γκοῦχ καὶ σὺ θὰ βῆς, Ἀθηνᾶ τῆς ἀεστῆς,  
τῆς εἰρηγῆς καὶ τῆς μάχης,  
μὴτε δόγμα δὲν δῆξης  
τὴν ἀσπίδα νὰ κρατῆς.

Ὅμως σκίρτα, θεῖα κόρη,  
καὶ τοὺς πίντας καρηγόρει.  
Πιθανὸν νὰ ἴβγουν Τυρταῖοι φασηκῶν ἐνδομαχίτης  
περὶ προκατόρων θήρας,  
μὰ καὶ Πίνδαροι μεγάλοι ν' ἀνυμνήσουν φθισιογῆτες  
λατρὸς φθισιονόμις.

Πᾶλλε δόρατα, Παλλᾶς,  
καὶ μὴν παῆς νὰ γέλῃς  
μετ' ἐμοῦ τοῦ χρυσοτόου, μετ' ἐμοῦ τοῦ μουσηγετοῦ,  
κι' ἐπευφήμι τὸν αἰῶνα τὸν χρυσοῦ τοῦ Περωλέτου.

Τέτοια κι' ἄλλα τῆς ὀμῆς, κι' ἐγὼ τότε, μουσεῖ,  
κικρινήδω, φθισικῆ  
περιπέσας καὶ πάλιν εἰς ἐκτοσῆς σὰν φαικῆς,  
καὶ γεραίρον Ἰπποκράτης ἡδὲ τὰρα νὰ μὲ δέξῃς.

**Κι' ἐφθισικὴ μεγάλη,**  
**ποῦχει μεγάλο χῆλε.**

Π.—Κι' ἐγὼ ποὺ λῆς σὰν αἰλουρος κηδὼν ἀνεροκώμη  
ἐκάνω σὲ βουτὰ πετρῶν μὲ σκοπισμένη κόρη.



**Του Γελδίζ ο μέγας μύστης  
έγινε και Ξυλοσχίστης.**

και τέλος πάντων έφθασα σ'αυτά θύρας της Βουλής  
και σ'α' άρσημελής.

Κι' έδω, μου λένε μερικοί  
καίτοι Συναγματικοί,  
μέγα κατά τη φθίσιας Συνέδριον τελείται,  
κι' έδω μεγάλος διαθρος εκείνης άπειλείται.

Άσκλημαδής είναι τα μέλιτα δεινός  
και τούτος ο σπανός,  
κούφαγε μία πητα  
κι' ήταν κολοκυνθέγια,  
και τούτ' ή φαβορίτα,  
κι' έκεινος με τα γένητα.

Κι' ατύς, που τον έβλεπουν να πη το να και τήν,  
κι' ατύς με τα γαρούφαλα μες στην κοιμηδόχη,  
κι' ατύς, κούκάντα ξεφουδών οι δύο του μυκτήρες,  
άλλο δέν είναι τίποτε, παρά, γιατροί σωτήρες.

Έκείθια λοιπόν έκει,  
και νάσου μία φθίσια,

που Ψαροκόστια την λέν, κι' έλος ο κόσμος ξερεί  
πως από φυματίωση χρονία άποφέρει.

Με περισσέματα κροστών της έκαναν έγέσεις,  
αδ μην εξαορέσει της φθισιας ή θέσις,  
κι' ο κορυφός ο γιατρός κοντά της συμπόνει  
μελίσσιντος, γλυκέλιος, μουδιάκινο πεπόνι.

Κι' άκουσα πολλών τοις λόγους κι' Έσταξία του Λοκρού  
λέγοντας από μακρού

**και τιμών τους Ξυλοκόπους  
κόβει Ξύλα σαν άνθρωπους.**

πως καλλιεργεί σταφύλια,  
που Κορφιάτες τα καλούν,  
κι' από λάγαρη κολούν  
και γλυκαίνονται τα ζεμια.

Κι' ο Κορφιάτης ελεε τότεμάθετε γιαμά μαριόλοι  
και πιστοι του Κόντε φίλοι  
πως εγώμαι το σταφύλι  
και το τσάμπουρο εις όλοι.

Μάθετε μ'προστά σ'της τζήγας τον νεκροφανή νεκρόν  
πως εγώμαι το σταφύλι του θανάση των Λοκρών,  
πως σ' έχρηδός και φίλους σ'αύω ροδολάγαρη και μέλι  
και γλυκαίνω τόσους πάραυς της κυρίας δέν με μέλει.

Και παρασκότιζαν μραλά κι' έγάτωναν κεφάλια  
της παναθλιας φθισιας τ'αγάτρεινα τα χάγια,  
και μόλις τα ποδάρια της τάσεν έδω κι' έκει,  
κι' έβρόμβουν τόσο γύρω της κηφίτης ηηστικοί,  
κι' έπρότειναν ως διαίταν τον άπειροισιμόν  
από τον άχαμινόνα προδπολοισιμόν.

Τι συνταγιάς τι διαίται, τι φάρμακα μυρία,  
κι' άλλοι σ'α σενατορία και σ'α φθισιατρεία  
την έστειλαν προς τόνοσιν και καθαρόν άέρα,  
κι' άλλοι σ'α γέρο διαβόλο κι' άκουη παρατίτρα.

Είκαν, κι' άρσαν σαν πρώτα την αγιάτρευτη μουφλοβία  
και της έδωσαν να παίζη ταμπουρά και καραμούζα,  
και ξανάλειος της πόρτας ψευτογιάτρια Βουλή,  
κι' έγώ βγήκα μόνος έξω  
κι' ήλθε τώρα, Φασουλή,  
με σκοπό να σου της βρεξω.